

Eija Honkala

En haluaisi olla vanha

Pohdintoja ikääntymisestä

© 2021 Eija Honkala

Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528045663

EN HALUAISI OLLA VANHA

Eija Honkala

Lukijalle

Kirjan ”En haluaisi olla vanha” kirjoitukset ovat syntyneet kuin itsestään ikääntymiseni myötä.

Kirjoitusten tyyli ja näkökulmat vaihtelevat humoristisista havainnoista luopumisen haikeuteen, aivan kuten todellisessa elämässäkin. Ikääntyminen on elämää.

Vuosien myötä, kun olen alkanut tiedostaa omaa ikääni ja vanhenemistani, huomaan alkaneeni vastustaa ikään perustuvaa erottelua ja luokittelua yhteiskunnassamme. Ihmisen pitäisi saada olla persoonansa säilyttävä, tasa-arvoinen ihminen loppuun saakka.

län myötä tietyistä asioista on tietysti luovuttava. Se tosiasia on otettava vastaan ja kyettävä hyväksymään se. Aktiivisesti toimintoihin osallistuneen ihmisen kohdalla se ei aina ole helppoa.

Kun jouduin äitini asioiden hoitajaksi ollessani itse 55 -vuotias, tulin näkemään, mitä on vanhan ihmisen laitospelämä iloineen ja suruineen. Halusin äidilleni kaikkea hyvää ja yritin järjestää hänen olonsa mahdollisimman mukavaksi. Siitä huolimatta välillemme syntyi myös ärsyntyntymistä. Sen selvittämiseksi aloin pohtia suhdettamme kirjoitusten muodossa, joista osia olen liittänyt tähän kirjaan.

Myöhemmin, elämän suodessa minulle mummon roolin, huomioni alkoi kohdistua lapsenlapsiini, heidän elämäänsä sekä minun ja heidän välisiin suhteisiin. Myös viisikymmentä vuotta kestänyt parisuhteemme haastoi huomioimaan, mitä

vuodet ovat siihen tuoneet, ja mikä merkitys meillä on yhä toisillemme.

Ehkä ammattiinikin liittyen huomaan havainnoivani ihmisten käyttäytymistä ja reaktioita, kun olen tekemisissä heidän kanssaan. Se johtaa pyrkimykseen ymmärtää heidän asenteitaan ja sisäisiä vaikuttimiaan. Hyvin usein olen löytänyt sitä kautta ymmärrystä myös oman itseni suhteen.

Ikään liittyvän luonnollisen luopumisen vastapainoksi olen toivonut löytäväni luottamusta siihen, että asiat päättyvät hyvin. Että saan voimia silloin, kun niitä tarvitaan. Matkan varrella vaikeissa tilanteissa olen todennut näin tapahtuvan. Tähän olen tarvinnut korkeimman Turvanantajan tukea. Matka luottamukseen on tulevaisuutta kannatteleva elämän mittainen matka.

Eija Honkala

Paloheinässä maaliskuussa, koronavuonna 2021

Sisällysluettelo

ENNUSMERKKEJÄ	8
Suostunko olemaan vanha?	8
Sekoilua	11
Jos tää on sittenkin ”sitä”!	14
Kohdunpoistossa	17
Joko hellittäisin?.....	21
TULEVAISUUS JÄRJESTYKSEEN	24
Pitäisikö kalenteroida loppuelämä?	24
Muuttaisimmeko majaa?	28
Valta vaihtuu	32
ÄIDIKSI ÄIDILLENI.....	36
Äitini tyttärenä yli 70 vuotta.....	36
91- vuotias, edelleen nainen	40
Helsingissä vauvaa tapaamassa	44
Lähtemisen aika – nytkö?.....	50
Ja niin äiti lähti	53
Minulla on juuret.....	56
LUOPUMISEN VAIKEUS.....	60
Ravintolalounaalla.....	60
Alakulua ajan kulumisesta.....	63
Päämäärä kateissa?.....	66
TÄYTYY HARRASTAA	69
Vanhat äkäiset akat.....	69
Seniorimatkalla	72
Surffaillaan netissä	75
Hän sitoi kengännauhani	78
Matkailu avartaa.....	81
Arjen harrastuksia	84
PARISUHDE PELISSÄ.....	88
Suhdetta testataan.....	88

Parisuhdesohvalla.....	91
Miksi halaaminen on niin vaikeaa?	94
Rakas mieheni, oletko jo 75?.....	98
Mihin katosi joulu?.....	102
RIITTÄVÄN HYVÄ MUMMO	107
Yökylään mummolaan	107
Serkut siskonpedissä	111
Riittävän hyvä mummo?	115
MYÖTÄTUNNON SYÖVEREISSÄ	119
Hyvästi Esko – kissa!	119
Äiti, älä jätä!.....	123
Asiakaspalvelua tänäkin.....	127
Yhdelle näistä pienimmistä... ..	130
RAUHAA ETSIMÄSSÄ	133
Hiljaisuuden retriitissä.....	133
Kuka tynnyttäisi myrskyn?	137
Lampaita vai vuohia?	140
Matkalla luottamukseen	143

ENNUSMERKKEJÄ

Suostunko olemaan vanha?

Luen rauhassa aamulehteä nautiskellen siitä kahvimukin kanssa.

Yhtäkkiä mieleni valtaavat kauhistuneet ajatukset! Olenko todella jo niin vanha kuin olen? Miten se on tapahtunut? Onko se mahdollista?

Lamaannun. Siis pitääkö minun luopua toiveistani, mukavista tekemisistäni, unelmistani! Ei siksi, etten enää haluaisi niitä vaan siksi, että olen auttamattomasti niihin liian vanha. Minua ei enää noteerata, minut halutaan ohittaa ja jopa poistaa nuorempien porukoista.

lhmättelen, mistä tämä yhtäkkinen lamaannus tuli? Mikä sai minut hetkessä vajoamaan ikäni suremiseen? Sillä surua tämä on, kauhua siitä, että on luovuttava kaikesta mukavasta.

Löytyisikö selitys lehdestä, jonka äsken luin? Otan sen uudestaan katsottavakseni.

Avaan lehden. Sivulla 10 on juttu "Puoti pitää lopettaa: tuntuuhan se haikealta". Haastateltavana on puodinpitäjä, iältään 68 - vuotias nainen. No jos hän on siihen asti vääntänyt raskasta työtä, ansaitseepahan saada jo mukavia vapaapäiviä. Eei, ei tällaisen pitäisi minulle tuskaa tuottaa. Tämä ei voinut olla mielipahani syy. Ainakaan yksistään.

Mutta! Tämän kirjoituksen perässä lehdessä on kuvalla varustettu artikkeli "Saisinko vanheta rauhassa!", jossa 60 - vuotias, juuri kirjan julkaissut nainen valittaa, kuinka vanhenevia ihmisiä syrjitään yhteiskunnassamme. Ohitetaan, teilataan, erotellaan omiksi ryhmikseen. Kaiken, mitä hän sanoo, tiedän ja olen havainnut entuudestaan. Miksi se sitten nyt äkkiarvaamatta iski vyörynä päälle? Arvelen tietäväni. Siksi että kirjoittajana on 60 - vuotias nainen. Minun iästäni katsottuna vielä nuori. Puheellaan hän teilaa meidät häntä vanhemmat entistä ala-arvoisempaan kastiin. Jos jo hän, entä minä? Minulla ei pitäisi hänen mukaansa olla enää mitään mahdollisuuksia. Masentaa.

Mutta näinhän se on! Miksi kieltää tai pullikoida vastaan?

Jokin minussa pistää kuitenkin vastaan! Ei! En halua luovuttaa ja väistyä sivuun, tekemättömyyden tilaan ulkopuolisen mielipiteen johdosta. Juuri nyt minulla on niin

paljon mielenkiintoisia asioita. Tärkeitä vapaaehtoistehtäviä mm. mielenterveysjärjestössä ja kotiseutuyhdistyksessä. Tuen ja myötäelämisen osoittamista ihmisille, joilla on paha mieli tai jotka kärsivät. Rakkauden tunteet ja ilon kokeminen katsellessani pienten lastenlasteni touhuja! Mukava yhdessäolo ja reissut puolisoni kanssa. Laulaminen lauluryhmissä, maailmanmenon pohtiminen ystävien ja sukulaisten kanssa. Kirjoittaminen niistä asioista, joita pidän elämässä tärkeinä. Elän yli seitsemänkymppisenä rikasta elämää.

Onko olemassa jokin ikä, jolloin näistä elämän antimista voi ja saa nauttia? Kun sitä aletaan määritellä ulkoapäin, se tuntuu väkivallalta. Loukkaavalta. Pitäisikö perustaa ikäleimauksen "meetoo"-kampanja?

Suostunko siis suremaan ikääni? Pahoittamaan mieleni edellisen kaltaisista artikkeleista? Siinä ja siinä! Tavallaan tuo luopumisen tosiasia ja suru on totta ja tunnettavissa. Toisaalta haluan taistella oikeudesta pitää kiinni jäljellä olevista kyvyistäni, taidoistani ja kiinnostuksen kohteistani. Tätä oikeutta pitää puolustaa! Ei kiistämällä tosiasioita, ei lakaisemalla vanhuutta maton alle. Vaan ottamalla elämästä kaiken irti ja iloittamalla siitä, mitä on.

Mieleni rauhoittuu vähitellen. Lähden valmistelevaan lounasta kotiimme kohta saapuville kolmelle pienelle lapsenlapselleni.

Kirja "En haluaisi olla vanha" tarkastelee ihmisen ikääntymistä ja sen mukanaan tuomia tunteita. Näkökulmat vaihtelevat huumorista alakuloon, kuten elämässä yleensäkin.

Luopumisen vaikeus, muutokset ammatillisissa rooleissa, naiseudessa ja parisuhteessa aiheuttavat pohdintaa. Riittävyys äitinä ja mummona askarruttavat. Ärsyyntyminen iäkkääseen äitiin aiheuttaa syyllisyyttä. Yhteiskunnassa esiin noussut ikäsyrojintä harmittaa.

Kirjassa nostetaan näköpiiriin niin vanhenemiseen liittyvät haasteet kuin myös kutsu kiitollisuuteen elämässä sadusta hyvästä.

Esiin tuodut näkökulmat voivat antaa lukijalle samaistuspintaa meille kaikille yhteisiin ikääntymisen haasteisiin.

BoDTM
BOOKS on DEMAND